

Întâi

Samoila

Ce a fost întâi și-ntâi?
Iată marea întrebare!
Poți s-o pui tu orișicui,
Să răspundă nu e-n stare.

C-a fost apa, orișicând,
Că din ea ieșit-au toate,
Și pământ, și foc, și vânt,
Tați și fii, nepoți, nepoate,

C-a fost focul arzător,
Ce transformă totu-n scrum,
Lacrima sărată-n dor
Și pământ ieșit din fum,

Că a fost pământul, doar,
Și din el născut-au multe,
De la apă, vânt și jar
Pân[la vorbe rele, culte,

C-a fost aer, prins în vânt,
Prins în mine, prins în tine,
Prins în foc și în pământ,
Și în apa ce-l conține.

Nu știm ce a fost întâi,
Deși tot ne preocupă
Să aflăm „știutul” cui
Ține-n mân-a vieții cupă!

Teama e al nostru chin,
Ca sfântă necesitate,
Ce ne-mpinge spre destin
Să știm tot, să vrem de toate.